Bruno Coga, Codelli klub Ljubljana

29. Slovenija Classic Marathon 2020

Letos pri Codelliju obeležujemo 30-letnico nastanka kluba, zato smo v program aktivnosti za leto 2020 zapisali, da bomo poleg tradicionalnega »Slovenia Classic Marathona« z mednarodno udeležbo pripravili še posebno slavnostno srečanje vseh članov kluba. Pa je vmes posegla pandemija z omejitvami druženja in prepovedjo prehajanja občinskih mej.

Tako je že kazalo, da pač letos iz vsega skupaj ne bo nič, a sta se večna optimista Gordana in Miloš vseeno lotila organizacije maratona. Pa čeprav z zaščitnimi maskami, omejenim številom udeležencev brez inozemcev ter brez tekmovalnih vložkov. In je res šlo.

Zadnjo soboto v septembru se nas je torej od 23 prijavljenih posadk na parkirišču pred klubskim sedežem v Šiški zbralo približno 15 udeležencev. Očitno je dobršen del prijavljenih, poleg strahu pred okužbo z nadležnim virusom, od udeležbe na maratonu odvrnila še klavrna vremenska napoved.
Večina avtomobilov je štela tam nekje med 40 in 50 let, eden jih je imel malo nad 60 in eden okoli 20. Med vozniki smo prevladovali upokojenci, pri čemer je bila starostna struktura šoferjev po pravilu obratno sorazmerna s starostjo njihovih vozil: najmlajši, 16-letni Vid je v dedkovem spremstvu smelo krmaril že kar priletnega Cimosovega amija 8, 84-letni Polde pa je pod Cvetkino kontrolo vihral s komaj polnoletnim porschejem 996. Toliko o statistiki.

Pot nas je najprej z Ljubljane vodila čez Rakitno do Cerknice in naprej čez Planino proti Predjamskemu gradu, kjer smo si na Strmci privoščili prvi oddih. Nadaljevali smo skozi Postojno do Pivke, do Parka vojaške zgodovine.
Ta muzej si je marsikdo že ogledal, nekateri najbrž tudi večkrat. Ampak tokrat smo imeli svojega vodiča, ki nam je razkril marsikakšno podrobnost, ki je sam sicer ne bi niti opazil. Zdaj recimo vem, kakšna je razlika med tankom in samohodko …

Po tipičnem vojaškem obedu v muzejski kantini smo šli naprej čez Divačo, Sežano in Štorje do Vrabč in Štjaka. Tam smo se na prijazni kmetiji spet ustavili in jedli. In pili.

Še bi ostali, a nas je Miloš gnal naprej, v dolino. Potem pa še skozi Vipavo do Ajdovščine. Tam smo po vsega skupaj 170 prevoženih kilometrih prenočili. No, še prej smo seveda povečerjali!

V nedeljo dopoldan smo se vzpeli na Col in se skozi Črni vrh pripeljali do Godoviča. Od tu dalje pa se je po mojem mnenju in verjamem, da tudi po mnenju ostalih udeležencev maratona, začel najlepši del poti letošnjega dogodka, ki bi jo moral prevoziti vsak ljubitelj veličastnih panoramskih razgledov. Morda še najbolje s kolesom ali z motociklom. Torej, sredi Godoviča v smeri proti Logatcu, ob cerkvi zaviješ v levo. Vzpenjaš se proti Medvedjemu brdu, prečkaš Rovtarske Žibrše in Rovte, kjer se usmeriš proti Smrečju in se končno spustiš v dolino, v Todraž.

Mi smo se vmes ustavili še na Golem vrhu, ob eni od ohranjenih utrdb Rupnikove linije. V tem primeru gre za razvejan sistem podzemnih hodnikov, ki na zahodnem delu preidejo v topovsko gnezdo. Ta sistem utrdb, ki naj bi tekel vzhodno od nekdanje rapalske meje od Rateč na severu pa tja do Reke na

jugu, so začeli graditi sredi 30-ih let prejšnjega stoletja, a ga niso dokončali, ker jih je spomladi leta 1941 prehitela okupacija takratne kraljevine Jugoslavije. Ostankov utrdb na južnem delu, ki je bil v italijanski okupacijski coni praktično ni več, saj so jih Italijani razrušili že med vojno. Menda so potrebovali betonsko železo. Severni del sistema, ki je bil pod nemško okupacijsko oblastjo pa je bolj ali manj ohranjen, saj so Nemci računali, da bi jim utrdbe utegnile priti še prav ob morebitnem italijanskem vpadu z zahoda. Spominjali so se pač ravnanja Italijanov za časa prejšnje vojne …
Toliko o generalu, ki ga zadnje čase v medijih spet pogosto omenjajo, in o njegovih utrdbah.

V Todražu smo se torej obrnili proti Lučinam in se skozi Horjul in čez preval pod Toškim čelom pripeljali v Podutik, h gostilni Mesečnik. Tam smo po dobrih 100 prevoženih kilometrih spet nekaj malega pojedli in popili, Miloš nam je razdelil spominske pokale, mi pa smo Gordani in njemu za brezhibno izpeljan dogodek gromko zaploskali.

Ko smo se razhajali, se je ulilo. Končno se je uresničila meteorološka napoved, a na našo srečo precej pozneje, kot so sprva obetali …